

Покликання боротись за людські життя

Безліч цікавих і потрібних професій існує у світі, та найважливіша з них, на мою думку, професія лікаря. Адже ці люди, не шкодуючи власних сил і здоров'я, борються за життя інших, завжди придуть на допомогу у скрутний час.

Про одного із представників славної когорти медиків – Петра Сергійовича КОЗА – наша розповідь. Ця людина своєю невтомною працею і досягненнями znana не лише на теренах Рівненщини, а й країни.

Народився майбутній лікар-хірург у Польщі в с. Модринець Грубишевського району Люблінської області 10 березня 1931 року. Навчався спочатку в польській школі, а коли у 1945 році сім'ю вивезли у Херсон, продовжив навчання українською. Любов до праці, чесність та порядність прищепили Петру з дитинства батьки. Тато, Сергій Тимофійович, вмів майстерно шити чоботи, займався сільським господарством. Мати, Розалія Йосипівна, спочатку працювала на панщині. Господь

Петро Сергійович КОЗА з дружиною.

дарував їй довге життя, померла на 101-му році. Заробивши грошей, батьки купили 1 га землі, збудували хату. Та, на жаль, недовго прожили в ній, бо через два роки поляки її спалили. У 1947 році переїхали з Херсону у Костопіль. Окрім Петра, у сім'ї виховувалися ще двоє братів. Промінці християнської віри були закладені у дитячі душі ще

лікарю – до 20 тисяч за півстоліття. У книгах про відомих хірургів Євгена Борового „Моя любов – хірургія” та Людмили Марчук „Покликання боротись за життя” розповідається і про нашого земляка. Петро Сергійович розповідає: „Може, й на шкоду собі, але я, як і Боровий, - ні на полювання, ані на рибу, а тільки на роботу. Якби я не прийшов на роботу у суботу чи неділю, то до

через два роки поляки її спалили. У 1947 році переїхали з Херсону у Костопіль. Окрім Петра, у сім'ї виховувалися ще двоє братів. Промінці християнської віри були закладені у дитячі душі ще змалечку. Тому й не дивно, що Петро разом з іншими учнями на свято Воскресіння Господнього пішов до церкви. На той час навчався у 10 класі і був головою учкому школи. За цей вчинок поплатився записом в особовій справі. Не був він і членом партії. Бути лікарем мріяв з дитинства. У 1951 році вступив до Львівського медінституту. Через отриману єдину трійку з російської мови не отримував стипендії. Тому, провчившись місяць, припинив навчання через фінансову скруту. Спроба вступити до вчительського інституту була невдалою, термін подачі документів закінчився. На щастя, їдучи у трамваї, зустрів доцента Гончаренка. Той поцікавився, чому студент не на лекціях. Дізнавшись причину, вирішив допомогти. Так студент став працювати в інституті на кафедрі анатомії у професора Любомудрого. В обов'язки входило до практичних занять підготовлювати трупи, виймати їх з чанів, розкласти на столи. Будучи на IV курсі, працював фельдшером у госпіталі інвалідів Великої Вітчизняної війни. У 1957 році по закінченні закладу був направлений на роботу в Зарічненську районну лікарню хірургом. Добиратися туди потрібно було „кукурузником” — літаком на одного пасажера. До лікарні йшов ще 3 км. Головний лікар Віктор Ревуцький, дізнавшись, що приїхав молодий спеціаліст, одразу сказав: „Готуйтеся, будете робити кесарев розтин”. Петро Сергійович не розгубився і хоча це гінекологічна операція, дістав підручник і заходився перерисовувати. Його здивуванню не було меж, адже за анестезіолога була санітарка Фрося. Допомагала досвідчена акушерка. Так молодий лікар прийняв пологи. Народився хлопчик.

Через три роки переїхав у Костопіль, створив відділення, яке протягом десятиріч є зразковим в області. Безліч складних операцій довелося виконувати

життя” розповідається і про нашого земляка. Петро Сергійович розповідає: „Може, й на шкоду собі, але я, як і Боровий, - ні на полювання, ані на рибу, а тільки на роботу. Якби я не прийшов на роботу у суботу чи неділю, то до вечора не витримав би. Я прийшов, побачив хворих і спокійний. Якщо вибрав собі таку професію, то, будь добрий, служи їй, як належить”.

На трудовій стежині заслуженого лікаря України Петра Кози тисячі вдало проведених складних операцій і врятованих людських життів. Закарбувався у пам'яті тяжкий випадок, який трапився у 60-ті роки. Два трактористи з Яснобора поїхали нарізати соломи, випили. Один з них заснув у хаті, а другий — на скирді. Прокинувшись вирішив нарізати соломи. Сталася біда, машина „кігтями” захопила разом із соломом і тракториста, що спав на скирді. Його врятувало те, що був п'яний і не ввійшов у глибоку фазу шоку. У пацієнта була відкрита грудна клітка, порвана селезінка, нирка, випав кишечник й інші травми. На штучному диханні перебував 5 днів. День і ніч над ним сиділи медпрацівники. Під час чергової операції Петро Сергійович скривав череп, щоб ліквідувати гематому. Завдяки майстерності лікаря чоловік був врятований. 54-ту весну трудової діяльності зустрів знайний лікар. За самовіддану працю його нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора, безліччю грамот, а з 2009 року він — Почесний громадянин м. Костопіль. І всі ці роки поряд з ним вірна дружина, заслужений лікар України Надія Микитівна. У щасливому подружжі вони виховали доньку Ірину, котра нині доцент Львівського медінституту. У них династія лікарів: зять Андрій — хірург, онуки Тарас та Марта також обрали лікарську стежину.

Щиро вітаючи Петра Сергійовича з професійним святом, хочеться побажати йому міцного здоров'я, успіхів і низько поклонитися за професійну майстерність, тисячі врятованих людських життів.

Анна НАДЄЖДИНА.